

Panium - Numărul unu

Capitolul al unsprezecelea

Jeff Pippenger

2025-02-25

De ceva vreme, ne concentrăm atenția asupra istoriei ascunse din Daniel 11:40, iar în ultimele săptămâni, Domnul ne-a îndreptat cugetarea spre versetul 27:

Și inimile acestor doi împărați vor fi înclinate să facă rău și vor rosti minciuni la aceeași masă; dar nu va izbuti, căci încă sfârșitul va fi la vremea hotărâtă. Daniel 11:27.

Inițial, eram nesigur cu privire la detalii — când, unde și cine a stat la acea masă, spunându-și minciuni unii altora — dar aceste întrebări sunt acum în curs de analiză. De-a lungul ultimelor câteva Sabate, am făcut câțiva pași greșiți pe măsură ce am parcurs aceste rânduri. Totuși, prin ceea ce cred că este o călăuzire providențială, alianțele reprezentate în versetele 13–15, simbolizate de Cezareea lui Filip, au început să se deslușească. Deși unele elemente necesită încă rafinare, cred că Domnul Și-a ridicat mâna de pe aceste versete pentru a le dezvălui înțelesul.

Această înțelegere s-a cristalizat îndată după întâlnirea pe Zoom de Sabatul trecut. Cu o săptămână mai devreme, mă impresionase întreșeserea complexă a istoriilor din versetele 10–15. Scrisesem și trimisesem un mesaj text câtorva persoane, în care îmi schițam gândurile, și cerusem să le împărtășesc vineri seara. Încercam să ordonez chestiunile din acele versete, convins că se află acolo ceva profund semnificativ. Există, dar nu era ceea ce propusesem inițial. În pofida poticnirilor mele din ultima săptămână și jumătate, pe când mă luptam cu acest pasaj, recunosc din nou lucrarea providenței. Domnul desigila un adevăr deosebit, vital. Odată ce elementul omenesc este pe deplin expus și pus deoparte, adevărul — deschis de Leul din seminția lui Iuda — se dovedește și mai adânc decât înțelesesem.

Versetele cinci până la nouă

Putin, ca regele de la miazăzi, îl oglindește pe Ptolemeu, care va triumfa în războiul din Ucraina, împlinind versetul 11. Din punct de vedere istoric, victoria lui Ptolemeu al IV-lea Filopator la Bătălia de la Rafia a împlinit acest verset, prefigurând succesul iminent al lui Putin. Versetele 5–9 conturează o istorie care anticipează, în detalii minuțioase, domnia de 1.260 de ani a papalității (538–1798). Aceste detalii au fost cercetate în mod repetat în trecut; așadar, aici voi evidenția un jalon profetic împlinit în versetele 5–9 și reluat în perioada 538–1798.

Această perioadă a început cu un tratat între regatul ptolemaic din sud și regatul seleucid din nord, pecetluit când regele din sud și-a dat fiica în căsătorie regelui din nord. Această unire a inițiat un interval de șapte ani care s-a încheiat când regele din sud a invadat nordul, l-a luat captiv pe regele din nord și l-a dus în Egipt, iar regele captiv a murit ulterior după ce a căzut de pe un cal.

Un tratat încălcat

Invazia a fost urmarea încălcării unui tratat. După începerea perioadei de șapte ani, regele din nord și-a repudiat soția dintâi pentru a se căsători cu prințesa din sud și a întări tratatul. Mai târziu, a repudiat-o pe soția din sud și a repus-o pe tron pe regina sa dintâi. Aceasta a determinat-o pe regina dintâi să o pună la moarte pe regina din sud și suita ei, provocând furia familiei reginei din sud din Egipt.

Prin discernământ profetic, șapte ani pot fi priviți ca două perioade de trei ani și jumătate, așa cum este ilustrat de cei trei ani și jumătate dinaintea și după cruce, care împreună au reprezentat săptămâna în care Hristos a confirmat legământul. Cei trei ani și jumătate se regăsesc, de asemenea, în blestemul de „șapte ori” împlinit asupra împărăției de nord a lui Israel, din 723 î.Hr. până în 1798. Acel „șapte ori” este împărțit în două perioade a câte o mie două sute șaiszeci, cu 538 drept punct median. Aceste ilustrații ale împărțirii numărului șapte în două perioade de trei ani și jumătate nu sunt întâmplătoare, ci intenționate.

În împărțirea săptămânii în care Hristos a întărit legământul, crucea reprezintă centrul și, astfel, îl identifică pe Hristos ca prezentând mesajul în persoană timp de trei ani și jumătate, urmat de ucenicii Săi, care au prezentat mesajul pentru aceeași perioadă. În cele șapte vremuri împotriva împărăției de nord, anul 538 împarte istoria într-o perioadă în care păgânismul a călcat în picioare sanctuarul și oștirea, urmată de o perioadă în care papalitatea a călcat în picioare sanctuarul și oștirea pentru aceeași perioadă. În simbolismul profetic, "șapte" este reprezentat prin trei și jumătate, care, la rândul său, este reprezentat prin patruzeci și două de luni, trei zile și jumătate sau trei ani și jumătate, o mie două sute șaiszeci, două mii cinci sute douăzeci și o vreme, vremi și o jumătate de vreme. În context, toate aceste numere sunt interschimbabile.

Tratatul încheiat între Regatul Ptolemaic, condus de descendenții lui Ptolemeu I (un general al lui Alexandru cel Mare), care controlau Egiptul, și Imperiul Seleucid, condus de descendenții lui Seleuc I (un alt general al lui Alexandru), care controlau o mare parte a Orientului Apropiat, inclusiv Siria, a încheiat al Doilea Război Sirian în anul 253 î.Hr. Războiul începuse cu șapte ani mai înainte, în 260 î.Hr. La șapte ani după ratificarea tratatului, acesta a fost încălcat, în 246 î.Hr. Paisprezece ani, împărțiți în două perioade de câte șapte ani. Prima jumătate este război, iar a doua jumătate este pace. Cei paisprezece ani încep cu al Doilea Război Sirian și se încheie cu al Treilea Război Sirian. Acest tip de simetrie istorică este accentuat atunci când se recunoaște că această istorie este reprezentată în versetele cinci până la nouă ale capitolului unsprezece. Tratatul și încălcarea lui sunt în centrul acelor versete și al istoriei care a împlinit acele versete.

Aceasta corespunde dominației papale din 538 până în 1798. Spre sfârșitul acelei epoci, Napoleon Bonaparte a încheiat un tratat cu Vaticanul. Invocând încălcarea de către Vatican a Tratatului de la Tolentino din 1797, Napoleon l-a trimis pe generalul Berthier în 1798 pentru a-l lua captiv pe papă. Papa a murit în Franța în 1799. Această perioadă de 1.260 de ani este detaliată în versetele 31-39.

Istoria versetelor 5-9 este paralelă cu cea a versetelor 31-39, oferind doi martori în Daniel 11. Ambele linii prezintă repere profetice identice, dezvăluind dinamica dintre împărății sudului și ai nordului. Fiecare perioadă este simbolizată prin trei ani și jumătate, încheindu-se prin faptul că împăratul sudului biruie, îl capturează pe împăratul nordului și îl duce în țara sudului, unde ambii

împărați ai nordului mor. În ambele cazuri, după cum afirmă textul, împăratul sudului se întoarce cu pradă:

Și va duce de asemenea captivi în Egipt pe dumnezeii lor, împreună cu căpeteniile lor și cu vasele lor de preț din argint și din aur; și el va rămâne mai mulți ani decât împăratul de la miazănoapte. Daniel 11:8.

Pentru Ptolemeu, era vorba de un tezaur jefuit anterior de către împăratul de la miazănoapte; pentru Napoleon, era vorba de bogățiile Vaticanului, jefuite și duse în Franța. Aceste două mărturii indică faptul că moartea împăratului de la miazănoapte este simbolizată prin căderea de pe cal. În Apocalipsa 17, femeia călare pe fiară reprezintă Biserica Catolică:

Și m-a dus în duh în pustie; și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Apocalipsa 17:3.

Fiara pe care o călărește este Organizația Națiunilor Unite. Apocalipsa 17 descrie restaurarea ei la putere după rana de moarte din 1798. Ca a opta împărăție, ea își reia domnia, simbolizată prin călărirea fiarei:

Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care stăpânește peste împărății pământului. Apocalipsa 17:18.

Rana de moarte din 1798 a fost prefigurată în versetele 5-9, când împăratul de la miazănoapte a căzut de pe cal și a murit. Aceste două linii din Daniel 11 sunt paralele cu versetele 41-45. Legea duminicală din Statele Unite ale Americii, marcată în versetul 41, începe ultima călărie a papalității pe fiară—o perioadă reflectată în aceste două linii. Când Ellen White remarcă faptul că „o mare parte din istoria” împlinită în Daniel 11 „se va repeta”, versetele 5-9 și 31-39 se aliniază cu versetele 41-45.

Numai versetul patruzeci

De la versetul 31 până la 45, doar versetul 40 se află în afara perioadei profetice de trei zile și jumătate. El reprezintă o istorie unică în cadrul ultimei treimi a celor 45 de versete din Daniel. În versetul 16, istoria Romei imperiale păgâne se desfășoară prin patru conducători — Pompei, Iuliu Cezar, Augustus Cezar și Tiberius Cezar. Victoria lui Augustus la bătălia de la Actium, în 31 î.Hr., a inaugurat domnia de 360 de ani a Romei imperiale, împlinind „timpul” din versetul 24:

Va intra pașnic până și în locurile cele mai mănoase ale provinciei; și va face ceea ce n-au făcut părinții lui, nici părinții părinților lui; va împărășia între ei prada, jaful și bogățiile; ba chiar își va urzi uneltirile împotriva cetăților întărite, chiar pentru o vreme. Daniel 11:24.

După Actium, Roma a transformat Egiptul într-o provincie în 30 î.Hr. Trei sute șaiszeci de ani mai târziu, în 330, Constantin a mutat capitala imperiului de la Roma la Constantinopol. Acest „timp” corespunde, în mod profetic, celor 1.260 de ani ai domniei papale și celor 7 ani din versetele 5–9.

Începând cu versetul 16, Roma imperială păgână domină până la versetul 30, cuprinzând alianța Macabeilor cu Roma și linia lui Hristos. Totuși, versetele 16-30 corespund cu versetele 31-39 și

41-45. Astfel, în ultimele 30 de versete din Daniel 11 se conturează o linie profetică coerentă — cu excepția versetului 40, unde „timpul sfârșitului” este marcat în 1798 și 1989.

Cu excepții minore în versetele 2 și 3 — unde ultimul dintre cei opt președinți face tranziția către controlul celor zece regi ai Națiunilor Unite — primele două versete corespund versetului 40, reprezentând legea duminicală și trecerea de la a șasea împărăție la a șaptea și a opta. Versetele 3 și 4 corespund versetului 45 și lui Daniel 12:1, înfățișând ridicarea și căderea împărăției Greciei, în paralel cu instaurarea și prăbușirea papalității începând cu versetul 41 până la Daniel 12:1. Atât femeia, cât și fiara pe care o călărește sfârșesc fără ajutor, delimitând începutul și sfârșitul lui Daniel 11 în afara cadrului istoric al versetului 40. Alexandru cel Mare simbolizează Națiunile Unite, săvârșind curvie cu desfrânata din Tir (împăratul de la miazănoapte începând cu versetul 41), care este deopotrivă fiara și balaurul.

Versetele nouă și zece

Versetele 5–9 se încheie la timpul sfârșitului, în 1798, în timp ce versetul 10 marchează anul 1989. Astfel, intervalul dintre versetele 9 și 10 — de la 1798 la 1989 — reprezintă porțiunea descoperită a versetului 40, inițiind istoria sa ascunsă. Pentru clarificare: aproape fiecare verset din Daniel 11 reflectă domnia papalității între 538 și 1798. Versetul 40 cuprinde perioada de la 1798 până la legea duminicală din SUA. Versetele 6–9 tipifică epoca papală, iar versetul 10 prefigurează prăbușirea URSS în 1989. Prin urmare, versetele 11–15 se întind de la 1989 până la legea duminicală, așa cum este reprezentată în versetele 16, 31 și 41.

Versetul 40 este împărțit în două părți. Prima, din 1798 până în 1989, începe și se încheie cu un „timp al sfârșitului”. A doua jumătate începe în 1989, acolo unde prima se încheie. Versetele 1 și 2 identifică o succesiune de președinți începând cu 1989, corespunzând părții a doua a versetului 40. Versetul 11 marchează debutul războiului din Ucraina în 2014, iar versetul 12 evidențiază consecințele pe care împăratul de la miazăzi, victorios, și le atrage asupra sa. Versetul 13 se apropie de împlinire, însă aici observăm că versetul 11 se încadrează în partea a doua a versetului 40 — post-1989, dar înainte de legea duminicală (versetul 41).

Versetele 13–15 se referă la Bătălia de la Panium din anul 200 î.Hr., anul în care Roma păgână a început să exercite influență asupra treburilor omenești, fapt legat de acea bătălie. Întrucât a avut loc cu mult înainte de intrarea lui Pompei în Ierusalim din versetul 16, aceasta oferă dovezi istorice care identifică versetul 41 drept legea duminicală în Statele Unite ale Americii.

Fiecare linie profetică și împlinirea ei istorică din Daniel 11 se încadrează fie în istoria versetului 40 (1798 până la legea duminicală), fie în porțiunea de la versetul 41 până la Daniel 12:1. Din cele 45 de versete, versetele 1, 2, 7–15 și 40 — în total douăsprezece — se aplică cadrului cronologic al versetului 40 când sunt așezate linie peste linie. Versetul 40 se împarte în două segmente în anul 1989. Versetele 1, 2 și 10–15 corespund celei de-a doua jumătăți a acestuia. Versetele 1 și 2 urmăresc linia președinților în istoria fiarei din pământ, în timp ce versetele 10–15 descriu trei războaie prin interpuși orchestrate de împăratul de la miazănoapte (puterea papală) din 1989 până la legea duminicală. Cele trei războaie prin interpuși încep cu Statele Unite, identificate în versetul 40 drept „care, corăbii și călăreți”.

Vom continua în articolul următor.